

Хари Потер би у Србији сигурно дипломирао, јер ми на јесен отварамо факултет чаробњаштва. Студенти ће по завршетку школовања добити звање дипломираног чаробњака и то је паметан потез наших власти, јер ће Србији у наредних неколико месеци бити потребна сва магија коју је у стању да обезбеди да би изашла из стања опште депресије. Немамо више ентузијазма који је накратко завладао после 5. октобра 2000. године, без амбиција смо и без радости, уморни, зависни од иностране помоћи, под америчким протекторатом. Клан досадашњих реформатора, младих и либералних министара и сурфера по интернету, клан који нас је и повео на пут транзиције, као на операцију без анестезије, сада је под оптужбама да је омогућио задуживање земље, губљење радних места и богаћење тајкуна, пријатеља новог режима који су надживели онај стари.

Зато је сада у Београду и основан факултет за чаробњаштво. Једна од катедри биће „политичка одговорност”. Наиме, у јавности се свакодневно спомиње тај термин иако, заправо, нико и не зна баш тачно шта ова одговорност представља. Она није дефинисана ни у једном закону, али значи више од нормалног професионалног ризика политичара да следећи пут не буду изабрани. У очима народа политичка одговорност је вероватно нешто више од чисте правне одговорности, дакле од чињенице да кривично право, сасвим природно, важи и за наше политичаре. Хоће ли неки политичари на следећим изборима бити опет изабрани, хоће ли неко сносити политичку одговорност за ово мрцварење око састављања владе то ни на факултету за чаробњаштво не знају. На катедри „Клонирање политичара” рекли су ми да је проблем у вишеструким кохабитацијама унутар самих странака, у клиничкој манифестацији српске политичке шизофреније. На тој катедри тврде да је наш проблем то што се политика не обнавља у генерацијским циклусима, већ су на политичкој сцени годинама исти људи. На факултету за чаробњаштво су утврдили да су Наполеона и Ивицу Дачића покретале сличне силе, као и Драгана Марковића Палму и Ван Гога: амбиције, агресивност, велике чежње и жеља да се постигне нешто што се још нема.

Према теорији професора са тог факултета постоји опасност да лидер СПС-а направи исту фаталну грешку као корзикански војсковођа, да оде исувише далеко од Париза, од својих територија и своје социјалне средине, зађе у непријатељско окружење и међу непознате друштвене слојеве. Постоји опасност да његово нагло напредовање према центру бирачког тела заврши као напредовање Наполеона у Русији, наглим повратком

преко Березине, десетковане војске и страхом од државног удара код куће. Кутузову српске политичке квазидеснице остаје само да чека да степа и тундра наше средње класе, као и зима социјалних проблема, учине своје. Савет факултета за чаробњаштво гласи: генерали левице хитан повратак у своје социјалне ровове пре него што их изгубите.

Наравно, ми данас у Србији немамо ни политичку десницу ни левицу, на делу је исти политички језик. Имамо дискурс без садржаја, политичку позорницу којом влада демагогија у земљи класног друштва. Дакле, „бутик петооктобарске револуције” дефинитивно је затворио своје одељење за социјалну правду. Због инвентара? Имамо ватрогасце, а не мислиоце, на велика питања добијамо мале одговоре. Србија је у кризи због недостатка своје политике, односно незрелости своје политичке класе.

Управо у тој атмосфери док Атифета Јахјага и српски премијер - Борис Тадић, или можда Ивица Дачић - неког следећег викенда буду уживали у њиховом међусобном сусрету, мораће ипак да се запитају је ли њихово ново пријатељство у стању да одагна гомилу проблема на Косову, а посебно на северу Косова. Можда ће госпођа Јахјага уручити новом српском премијеру специјални поверљив извештај у којем пише како је „север Косова нека врста истинске инфраструктуре за послове са дрогом и прањем новца, да је то оперативна база за киднаповање и убиства, мрачне финансијске послове и везе с организованим криминалом”.

Онда ће на ред доћи фуснота и регистарске таблице, те њихово тумачење. Ту ни факултет за чаробњаштво не може да помогне. Затим се затварају званични и незванични гранично-административни прелази. Срби са севера Косова кажу: „Наши су дедови преживели и голготу преласка преко Албаније, издржаћемо и ово”. У Приштини кажу да је Београд коначно спреман да са Приштином разговара на равноправним основама, без презира и пљувања. Београд одговара да неће реаговати на претње и да Приштина мора да схвати да је контрапродуктиван сваки притисак на север Косова. Срби са севера Косова кличу како ће радије јести само хлеб него да попусте пред притисцима Приштине. По мишљењу српског премијера тајни извештај о криминалу на северу Косова плод је западних тајних служби.

У готово хармоничним односима између Београда и Приштине север Косова једини је камен спотицања. Приштина каже: „Било би им боље са нама” . Београд одговара: „Никада се нећемо одрећи Косова”.

А да Харија Потера изаберемо за мандатара?

(Политика)